

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министър на регионалното развитие и благоустройството

Изх. № 11-00-36
.....
..... 13.05.20г .....

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Бх. № 139 VA
Дата 14.05.20г.

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

На ваш № 87-КД/10.04.2020 г.

Към наш № 11-00-36/13.04.2020 г.

СТ А Н О В И Щ Е

от Петя Аврамова – министър на регионалното развитие и благоустройството
по конституционно дело № 2/2020 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 9 април 2020 г., министърът на регионалното развитие и благоустройството е конституиран като заинтересована страна по конституционно дело № 2/2020 г., образувано по искане на Висшия адвокатски съвет /ВАДВС/ за установяване противоконституционността на чл. 208, ал. 1 в частта „а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 – петнадесет години“ от Закона за устройство на територията и на чл. 215, ал. 6 от Закона за устройство на територията / обн., ДВ, бр. 1 от 02.01.2001 г., последно изм., ДВ, бр. 21 от 13.03.2020 г./ /ЗУТ/.

Не подкрепяме искането на вносителя по следните съображения:

2. Относно искането за противоконституционност на чл. 208, ал. 1 от Закона за устройство на територията, в частта „а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 – петнадесет години“:

Не е налице твърдяното в искането на ВАДвС противоречие с принципа на правовата държава.

Съгласно Решение № 9 от 2019 г. по к.д. № 8/2019 г., принципът на правовата държава изисква от законодателя да е последователен и предвидим. Необходимо е приеманите от него закони да гарантират правната сигурност и да зачитат придобитите от гражданите и юридическите лица права, без да ги засягат непропорционално. Когато се налага ограничаване на конституционно защитени права, то следва да бъде правно обосновано и еднакво за всички в името на друг също така конституционно защитен обществен интерес.

Законът за устройство на територията е обнародван в „Държавен вестник“, бр. 1 от 2001 г. и е в сила от 31.03.2001 г. Съгласно първоначалната редакция на чл. 208 ЗУТ срокът за започване на отчуждителните процедури по Закона за държавната собственост /ЗДС/ и Закона за общинската собственост /ЗОБС/ на недвижими имоти, определени по подробните устройствени планове /ПУП/ за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, е пет години от влизане в сила на плановете. С § 155 на Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията /обн., ДВ, бр. 65 от 2003г./ е направено допълнение, съгласно което срокът за започване на отчуждителните процедури по ЗДС и ЗОБС на недвижими имоти, определени по ПУП за изграждане на елементи на техническата инфраструктура по чл. 64 - публична собственост на държавата и общините, е десет години, съответно с § 52 от Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията /обн., ДВ, бр. 61 от 2007г./ е направено допълнение в чл. 208, като срокът за започване на отчуждителни производства за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 е петнадесет години от влизане в сила на плановете.

Съгласно чл. 61, ал. 4, вр. ал. 2 от ЗУТ, основа на зелената система са озеленените площи за широко обществено ползване, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от национално или общинско значение -

паркове, градини, улично озеленяване, като тези озеленени площ са публична собственост на държавата и общината.

Чл. 55 от Конституцията издига в основно човешко право правото на гражданите да имат здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи, а чл. 15 от Конституцията задължава държавата да осигурява опазването и възпроизводството на околната среда, поддържането и разнообразието на живата природа и разумното използване на природните богатства и ресурсите на страната.

Инвестиционната политика на държавата и на общините е свързана с усвояването на средства по европейски програми, администриране на държавни инвестиционни заеми, директно финансиране от държавния или общинския бюджет. Това са продължителни процеси, които като цяло могат да забавят провеждането на процедурите по отчуждаване, съответно с оглед размера на осигуреното финансиране може да се предвиди изграждане на етапи на съответния обект и етапно отчуждаване на засегнатите имоти. Практиката по прилагане на чл. 208 във връзка с 205 от ЗУТ и реалните възможности на бюджета на държавата и на общините за осигуряване на необходимите средства за отчуждаване на терените /поземлени имоти или части от тях/, които са предвидени по действащите ПУП за изграждане на обекти - публична собственост, са наложили посочените по-горе законодателни промени в предвидените в чл. 208 от ЗУТ срокове за започване на отчуждителните процедури по ЗДС и ЗОБС.

В този смисъл не приемаме аргументите на ВАДвС, че са нарушени принципите на правовата държава и правната сигурност. Конституционният съд е последователен в своята практика, че принципът на правна сигурност не може да се идентифицира с абсолютно недопускане на промяна в действащата законодателна рамка на дадена сфера на обществени отношения. Законодателят може да прави промени в тази материя, за да приведе правната уредба в съответствие с променящите се икономически и социални условия в страната. Когато със законодателната промяна се преследва легитимна цел, за постигането на която са предвидени разумно обосновани средства, преценката за правилността на такова решение е изцяло на законодателя /решение № 5 от 2018 г. по к.д. № 11/2017 г./.

Законовата норма на чл. 208, ал. 1 от ЗУТ не е произволно създадена и не нарушава чл. 6, ал. 2 от Конституцията, тъй като целта на разпоредбата не е да създаде условия за неравно третиране на гражданите, а да регламентира диференциран подход, при който да се реализира отчуждаването по реда на ЗДС и ЗОС за обекти – публична собственост. В Решение № 15 от 2010 г. по к. д. № 9 от 2010 г., Конституционният съд е приел, че в конституционната практика са откроявани случаите на различни и специфични правни режими за отделни видове отношения в частноправното пространство и се прави извод, че когато за едно и също право или задължение законът предвижда диференциация, това не означава нарушаване на конституционния принцип за равенство пред закона. Диференциацията се основава на определен критерий и на него трябва да отговарят всички субекти от една група. Равенството пред закона не е еднаквост за всички субекти на едно право или задължение. Без диференциация не биха могли да се отчитат обективните и субективните различия, изискващи нееднаква правна уредба, за да се постигне равенство пред закона.

С оглед защита на обществения интерес сроковете по чл. 208 ЗУТ имат охраняваща роля за терените /поземлени имоти или части от тях/, които са предвидени по действащите ПУП за изграждане на обекти - публична собственост, озеленени площи по смисъла на чл. 61, ал. 4 от ЗУТ. Осигуряването на приоритетно и своевременно изграждане на тези обекти е функция и задължение на общините и държавата към обществото, предвид функционалното им предназначение и обществено значение. Характерът на сроковете по чл. 208 от ЗУТ е преклузивен, съгласно Тълкувателно решение № 4 от 02.11.2016г. по тълкувателно дело № 6 от 2015г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд. Поради това не може да се приеме, че се нарушава правната предвидимост и сигурност, както и легитимните очаквания на гражданите. След изтичането на преклузивните срокове по чл. 208 от ЗУТ, за гражданите възниква правото да инициират производство по изменение на ПУП, като по този начин се осигурява правния механизъм те да защитят своите права и законни интереси.

Следователно разпоредбите на ЗУТ, свързани с разглежданите обществени отношения са последователни в своите решения, като волята на законодателя е недвусмислена и ясна – публичната нужда, която не може да бъде задоволена по друг

начин се доказва с влязъл в сила ПУП /чл. 33, ал. 2 ЗДС, съответно чл. 21, ал. 1 ЗОБС/; въз основа на влезлите в сила ПУП може да се извърши отчуждаване (чл. 205 ЗУТ); сроковете, в които държавата или общината могат да проведат процедурите по отчуждаване са ограничени.

Освен това следва да се отчита и обстоятелството, че с влизане в сила на плана не се ограничава правото на собственост върху съответните засегнати имоти до степен то да не може реално да се упражнява.

Това, че имотите са предвидени за изграждане на обекти – публична собственост не означава, че те са извадени от гражданския оборот или, че за тях съществува абсолютна забрана за строителство. Собственикът може да се разпорежда със собствеността си върху поземления имот и да извършва свободно прехвърлителни сделки. Задължението за собственика да спазва правото на първи купувач на държавата или общината, съгласно чл. 199 от ЗУТ е вид пропорционално ограничение, съобразено с доказаната публична нужда. Също така, държавата и общината имат право на предимство пред трети лица да изкупят съответния недвижим имот по пазарни цени, което също е доказателство, че правата на собствениците на засегнатите поземлени имоти са защитени.

ЗУТ допуска собствениците на поземлени имоти, за които с ПУП е предвидено изграждане на обекти - публична собственост на държавата и общините, или за които е установен нов начин или характер на застрояване, да имат право да изградят временни строежи по реда и при условията на чл. 49-52 от ЗУТ. Тези временни строежи също се отчуждават при условията и по реда на ЗДС и на ЗОБС, съгласно чл. 49, ал. 3 ЗУТ. Освен това собствениците на заварените сгради в поземлените имоти, за които е предвидено изграждане на обекти - публична собственост на държавата и общините, могат да ги преустройват вътрешно, да променят предназначението им и да ги ремонтират, при определени условия, съгласно чл. 53 от ЗУТ.

По общите правила на ЗУТ съгласно чл. 62, ал. 5 и ал. 6, когато в терените, определени за озеленени площи - публична собственост, попадат поземлени имоти - частна собственост, те да се отчуждават по предвидения в закона ред, като е допусната възможност тези имоти да не се отчуждават, когато с подробните устройствени планове за паркове и градини се предвижда в тези имоти изграждане или разполагане на

открити обекти за спортни или културни дейности, площадки за игра, преместваеми обекти и монументално-декоративни, информационни и рекламни елементи.

Във връзка с изложеното считаме, че сроковете по чл. 208, ал. 1 от ЗУТ имат охраняваща роля за терените (поземлени имоти или части от тях), които са предвидени по действащите ПУП за изграждане на обекти - публична собственост, с оглед защита на обществения интерес. Това допринася за постигане на основните цели, определени в чл. 1 на ЗУТ - устройството на територията да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението. За постигане на тези цели в ЗУТ са уредени обществените отношения, свързани с устройството на територията, инвестиционното проектиране и строителството, както и са определени ограниченията върху собствеността за устройствени цели. Ограниченията, произтичащи от разпоредбата на чл. 208, ал. 1 от ЗУТ, са част от ограниченията върху собствеността, които са определени за устройствени цели съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗУТ.

В искането на ВАДвС се сочи, че разпоредбата на чл. 208, ал. 1 в частта „а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 – петнадесет години“ от ЗУТ, с която е определен 15-годишен срок за отчуждаване, в който частните собственици търпят съществени ограничения на собствеността си, води до „лишаване от собственост“ без предварително и равностойно обезщетение, с което се нарушава чл. 17, ал. 5 от Конституцията.

Не споделяме тези възражения и считаме, че оспорената разпоредба не нарушава изискването за пропорционалност като проявление на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията, защото ограничението на частната собственост на физическите и юридическите лица е по силата на конституционната норма на чл. 17, ал. 5 и съответните ѝ разпоредби на чл. 32, ал. 1 от ЗДС и чл. 21 от ЗОС, допускащи принудително отчуждаване на частна собственост в името на друг конституционно защитен публичен интерес, какъвто е нуждата от изграждане на обекти – публична собственост на държавата или общината. Сред тези обекти по силата на чл. 205 от ЗУТ попадат и обектите по чл. 61, ал. 4 от ЗУТ, стига да са предвидени за изграждане с влязъл в сила ПУП, който подлежи на самостоятелно оспорване по съдебен ред. Допусканото от Конституцията, ЗДС съответно ЗОБС и ЗУТ принудително отчуждаване на частна собственост за изграждане на обекти – публична собственост

представлява ограничение на правото на собственост. Това ограничение е обществено оправдано и пропорционално, тъй като срещу отнемането на собствеността собствениците на отчуждени имоти получават предварително изплатено съответстващо обезщетение, а отчуждаването се осъществява само за публични нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, като за спазването на тези предпоставки е предвиден съдебен контрол - Решение № 9 от 2019 г. по к.д. № 8/2019 г.

2. Относно искането за противоконституционност на чл. 215, ал. 6 от Закона за устройство на територията:

Разпоредбата на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ е създадена с § 73, т. 14, буква „б“ от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за държавната собственост /обн., ДВ, бр. 87 от 2010г./, но по същество не е нова разпоредба, а пресъздава изречение трето на чл. 127, ал. 6 и изречение второ на чл. 127, ал. 10 от ЗУТ, които се заличават с § 73, т. 2, буква „а“ и „б“ от ПЗР на посочения закон.

Основната приложима разпоредба за одобряване на общите устройствени планове е чл. 127, ал. 6 от ЗУТ – с решение на общинския съвет по доклад на кмета на общината, като принципът за необжалваемост на решението за одобряване на плана действа от влизането в сила на ЗУТ /обн., ДВ, бр. 1 от 02.01.2001 г., в сила от 31.03.2001 г./.

Със Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията /обн., ДВ, бр. 65 от 2003г./, в чл. 127 се създаде ал. 9, с която се дадоха правомощия на министъра на регионалното развитие и благоустройството да одобрява със заповед общите устройствени планове на селищните образувания с национално значение след съгласуване със съответния общински съвет. Със ЗИДЗУТ /обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г./ разпоредбата на чл. 127, ал. 9 се допълни с изр. второ, съгласно което заповедта на министъра на регионалното развитие и благоустройството е окончателна и не подлежи на обжалване. С § 12 от ПЗР на Закона за устройството и застрояването на Столичната община /обн., ДВ, бр. 106 от 2006г./ се правят промени в ЗУТ като ал. 9 в чл. 127 става ал. 10.

Принципът за необжалваемост на актовете за одобряване на общи устройствени планове, залегнал в основния Закон за устройство на територията е възприет и в специалния Закон за устройството на Черноморското крайбрежие /ЗУЧК,

обн., ДВ, бр. 48 от 2007г., в сила от 01.01.2008г., последно изм., бр. 21 от 2020г./, като съгласно чл. 19, ал. 3 от ЗУЧК, общите устройствени планове на Черноморските общини се одобряват със заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството, която е окончателна и не подлежи на обжалване.

Регламентираната от законодателя необжалваемост произтича от същността на общите устройствени планове /ОУП/, като основен инструмент за провеждане на политика за пространствено планиране на територията. Посредством провежданата от държавата или общината политика се постига баланс между публичния и частния интерес, осигурява се рационална организация при устройството на територията на общината, което да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението, вкл. опазване на околната среда и на обектите на недвижимото културно наследство. ОУП са основа за цялостното устройство на териториите на общините, на части от тях или на отделни населени места с техните землища. С предвижданията на ОУП се определят общата структура и преобладаващото общо предназначение на териториите, видът и предназначението на техническата инфраструктура и опазването на околната среда и обектите на културно-историческото наследство (чл. 103, ал. 2 и чл. 104, ал. 1 от ЗУТ). ОУП са задължителни при изготвянето на ПУП, но нямат пряко приложение за разрешаване на строителство, съгласно чл. 104, ал. 3 от ЗУТ.

Поради това не приемаме аргументите на ВАдвС, че предвиденото от законодателя ограничение за обжалваемост на ОУП и техните изменения противоречи на принципа на правовата държава, който изисква съразмерност на въведеното ограничение. Необжалваемостта е въведена от законодателя за постигането на други легитимни цели в съответствие с чл. 15 от Конституцията /осигуряване опазването и възпроизводството на околната среда, поддържането и разнообразието на живата природа и разумното използване на природните богатства и ресурсите на страната/; чл. 20 от Конституцията /създаване на условия за балансирано развитие на отделните райони на страната/ и чл. 55 от Конституцията /осигуряване на гражданите на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи/.

С Решение № 5 от 2006г. по к. д. № 1 от 2006г., Конституционният съд вече е разглеждал и е отхвърлил искане за установяване на противоконституционност на

разпоредбата на чл. 127, ал. 9 от ЗУТ, относно принципа за необжалваемост на актовете за одобряване на ОУП, който е възпроизведен в действащата разпоредба на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ, за която Конституционният съд е допуснал за разглеждане искането на ВАдвС за установяване на противоконституционност. В решението Конституционният съд е отчел, че възможностите за участие в задължително провеждащото се обществено обсъждане на ОУП, за съдебен контрол на акта за одобряване на ПУП и за инициране на изменения на влязъл в сила ПУП, които могат да наложат изменение и на съответния ОУП, са проявни форми на правото на защита, с което се осигурява защитата на правото на собственост и се закриля неприкосновеността на частната собственост, както изискват ал. 1 и 3 на чл. 17 от Конституцията.

Допустимостта на изключване от съдебен контрол на определени административни актове е предвидена в разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България. Именно поради конституционно закрепената възможност за изключване от съдебен контрол на определени административни актове, законодателят е посочил в нормата на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ, че ОУП и техните изменения не подлежат на обжалване.

Следва да се обърне внимание, че с § 53, т. 2 на ЗИД на ЗУТ /обн., ДВ, бр. 82 от 2012г./ се направи изменение в чл. 127, ал. 6, изр. второ, с което се дава възможност на областния управител да оспорва актовете на общинския съвет за одобряване на ОУП по законосъобразност – при установени нарушения, непроведени или неспазени процедури по съгласуване и одобряване на проекта на ОУП, вкл. при провеждане на обществено обсъждане, както и при нарушени процедури по Закона за опазване на околната среда, Закона за биологичното разнообразие, Закона за културното наследство. Неоснователни са съображенията на ВАдвС, че при упражняване на своите правомощия по чл. 127, ал. 6 от ЗУТ, областния управител действа само за защита на държавния интерес. Общите функции на областния управител са регламентирани в Закона за администрацията /чл. чл. 29-32/ и категорично не са ограничени само до защита на интереса на държавата. Съгласно чл. 127, ал. 6 от ЗУТ законодателят е дал правомощия на областния управител да оспорва актовете на общинския съвет за одобряване на ОУП по общия ред на чл. 45 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, по който областният управител упражнява контрол за законосъобразност на актовете на общинските съвети.

Както вече посочихме разпоредбата на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ е създадена с § 73, т. 14, буква „б“ от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за държавната собственост /обн., ДВ, бр. 87 от 2010г./ и по същество не е нова разпоредба, а пресъздава изречение трето на чл. 127, ал. 6 и изречение второ на чл. 127, ал. 9 /преномерирана на ал. 10/ от ЗУТ, чиято разпоредба е била със същото съдържание, по чиято конституционносъобразност Конституционният съд вече се е произнесъл с Решение № 5 от 2006г. по к.д. № 1 от 2006г. Следователно законодателят трайно и последователно е въвел принципа за необжалваемост на актовете за одобряване на ОУП, съответно Конституционният съд се е произнесъл с решение, с което е отхвърлил искане за обявяване на този принцип за противоконституционен. След Решение № 5 от 2006г. по к.д. № 1 от 2006г. на Конституционния съд не са настъпили съществени промени в основния закон, както и в обществено-икономическите условия, които да налагат промяна във възприетото тълкуване.

Неоснователни са възраженията на ВАДвС, че с въведената необжалваемост се нарушава принципа за правото на защита.

Съгласно практиката на Конституционния съд правото на защита не е абсолютно. То подлежи на ограничаване, като държавата притежава известна свобода на преценка в това отношение. Когато публичната власт ограничава легитимните права и интереси на гражданите, принципът на пропорционалността изисква съблюдаване на баланса между публичния интерес и интереса на гражданина. В разглеждания случай на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ, преследваните от законодателя други легитимни ценности са свързани с осигуряване опазването и възпроизводството на околната среда, поддържането и разнообразието на живата природа и разумното използване на природните богатства и ресурсите на страната, както и с осигуряване на гражданите на здравословна и благоприятна околна среда.

Не приемаме тълкуването, което ВАДвС прави на Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12 от 2014 г., за да изведе своето възражение, че чл. 215, ал. 6 от ЗУТ противоречи на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, тъй като необжалваемостта на ОУП и техните изменения не попада сред категориите на необжалваемите актове, изброени в цитираното решение, които са необходими за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси, като

осигуряването на отбраната и сигурността на страната, както и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика.

Според Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12 от 2014 г., разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, включително задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси, като осигуряването на отбраната и сигурността на страната, както и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика. Анализът на решението показва, че изброяването на случаите, в които със закон може да се предвиди необжалваемост на административни актове не е лимитативно и не може да се разглежда само в сферата на отбраната и сигурността на страната или за осъществяване на държавната външна политика, а да се преценява в контекста на опазване на особено важни интереси на гражданите и обществото, които в настоящия случай са свързани с чл. 15, чл. 20 и чл. 55 от Конституцията.

Съгласно Решение № 1 от 2012 г. по к. д. № 10/2011 г., в своята практика Конституционният съд многократно е посочвал важното значение, което има разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, както и нейното основополагащо значение като своеобразна гаранция за утвърждаването на принципа на правовата държава, разделението на властите и подчинението на изпълнителната и съдебната власт на закона. Именно предвид ролята и значението на общата клауза Конституционният съд винаги е тълкувал ограничително възможността да се изключи съдебното обжалване на административните актове, която допуска чл. 120, ал. 2 in fine от Конституцията (Решение № 8 от 1999 г. по к.д. № 4 от 1999 г.; Решение № 3 от 2002 г. по к.д. № 11 от 2002 г.). Изключенията от правилото според него могат да се оправдаят единствено с особено важни интереси на гражданите и обществото и да се отнасят само за отделни като вид административни актове, следователно малко на брой, при това задължително да не попадат в сферата на основните права или принципа на правовата държава (Решение № 7 от 1995 г. по к.д. № 9 от 1995 г.; Решение № 18 от 1997 г. по к.д. № 12 от 1997 г.; Решение № 5 от 2006 г. по к.д. № 1 от 2006 г.). Когато забраната за съдебно обжалване обхваща и административни актове, които засягат

основни права, Конституционният съд вече е посочвал, че това би било допустимо само когато защитаваната ценност има приоритет пред тях и извежда националната сигурност като фактор, който може да оправдае ограничението на достъпа до съдебно обжалване по отношение на административни актове (Решение № 5 от 1997 г. по к.д. № 25 от 1996 г.; Решение № 8 от 1999 г. по к. д. № 4 от 1999 г.; Решение № 4 от 2001 г. по к.д. № 15 от 2000 г.; Решение № 3 от 2002 г. по к.д. № 11 от 2002 г.), защитата на обществения интерес (Решение № 11 от 2003 г. по к. д. № 9 от 2003 г.) или особено важни интереси на гражданите и обществото, без да се накърняват основни права на гражданите (Решение № 5 от 2006 г. по к. д. № 1 от 2006 г.).

Предвид изложеното, считаме че с разпоредбата на чл. 215, ал. 6 от ЗУТ законодателят е съобразил съотношението между обществения и частния интерес, и давайки преимущество на обществения интерес, както и на защитата на основните права на гражданите, съобразено с чл. 15, чл. 20 и чл. 55 от Конституцията не е допуснал противоречие с чл. 120, ал. 2 от основния закон. Противната теза би поставила държавата и общините в невъзможност да провеждат политика по устройствено планиране на територията, основната цел на което е да гарантира устойчиво развитие и създаването на благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението, при гарантирано опазване на околната среда и на обектите на недвижимото културно наследство.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

По посочените съображения, не подкрепяме аргументите на Висшия адвокатски съвет /ВАдвС/ за установяване противоконституционността на чл. 208, ал. 1 в частта „а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 – петнадесет години“ от Закона за устройство на територията и на чл. 215, ал. 6 от Закона за устройство на територията.

МИНИСТЪР:

ПЕТЯ АВРАМОВА

Page 12 of 13

